

Arrest

nr. 300 686 van 29 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten H. BOURRY en
D. VANDENBROUCKE
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 24 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 oktober 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 19 oktober 2021 om internationale bescherming. Op 28 april 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Barou in het district Rodat in de provincie Nangarhar. Je bent van Pashtounse afkomst en bent geboren op (...) 2005. Vijf tot zes jaar voor je vertrek uit Afghanistan ging je aan de slag als kleermaker. Je ouders, broers en zus wonen tot heden in je ouderlijk huis in Barou.

Een twintigtal dagen voor je vertrek was je op weg naar de stad om boodschappen te doen, toen je een vat met explosieven langs de weg opmerkte. Je trok verder richting bazaar alwaar je dorpingen vertelde over wat je gezien had. Zij gingen op hun beurt kijken en namen contact op met de politie. Niet veel later kwamen zij de explosieven opruimen. Een drietal dagen later kwamen de taliban te weten dat jij de explosieven gevonden had en de nodige acties had ondernomen. De taliban stuurden de dorpsouderen naar je huis met de boodschap dat je voor de militaire rechtbank van de taliban moest verschijnen. Hoewel je vader niet wilde dat je nog ging werken, besloot je toch je leven als vanouds verder te zetten. Jij dacht immers dat het een grap kon zijn. Twintig dagen later kwamen de dorpsouderen echter een tweede keer langs. Zij vertelden je vader dat de taliban je zelf zouden komen halen. Hierop bleef je nog drie dagen thuis, alvorens Afghanistan te verlaten.

Eind 2020 trok je via Pakistan en Iran naar Turkije, alwaar je zes maanden verbleef. Ter plaatse kreeg je te horen dat de taliban je nog twee oproepingen per brief hadden gestuurd. Na je verblijf in Turkije, reisde je door naar Griekenland en Bulgarije, alwaar je een verzoek om bescherming indiende. Je wachtte de beslissing in dit verzoek niet af en reisde verder naar Servië. Twintig dagen later trok je naar Roemenië, alwaar je eveneens een verzoek indiende. Ook nu wachtte je de beslissing niet af en zette je je reis verder richting Frankrijk en België, waar je op 18 oktober 2021 aankwam en een dag later een verzoek om internationale bescherming indiende.

Je verklaart te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat je de politie had ingelicht over explosieven die door de taliban werden achtergelaten op de weg. Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: je taskara, twee dreigbrieven van de taliban incl. vertaling, een brief van je oom gericht aan de dorpsouderen en een briefomslag. Je advocaat legde na jouw onderhoud nog een uitgebreide nota neer met zijn conclusies.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming verklaar je te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat je de politie had ingelicht over explosieven die door hen werden achtergelaten op de weg (vragenlijst CGVS, 11/04/2022, vraag 4, 5; notities persoonlijk onderhoud 02/02/2023, CGVS, p. 16). Je advocaat voegt hier nog aan toe dat jij beschouwd dient te worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen (Opmerkingen advocaat, p. 5). Na

grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet je niet kan worden toegekend omdat de door jou ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

In dit kader moet er op gewezen worden dat je doorheen je verschillende verklaringen bij de Belgische asielinstanties, geen eenduidige weergave van je problemen geeft. Bij de DVZ verklaarde je dat je geconfronteerd werd met een bom die op een waterkan leek (vragenlijst CGVS, 11/04/2022, vraag 3.5). Je verwittigde enkele volwassenen die op hun beurt de politie erbij riepen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Twee dagen later kwam er iemand, van wie je niet weet wie het is, langs met de melding dat je je moest melden bij de commissie van de taliban waarna je ouders en oom Q. (...) besloten dat je het land diende te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Je situeerde deze gebeurtenissen ongeveer acht dagen voor je vertrek uit Afghanistan (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens je onderhoud op het CGVS, stel je dan weer een twintigtal dagen voor vertrek geconfronteerd geweest te zijn met explosieven die verstopt zaten in een vat (CGVS p. 16). Hierop kreeg je drie dagen later een eerste bezoek van de dorpsouderen met de boodschap dat je je moest gaan aanbieden bij de militaire commissie van de taliban (CGVS p. 18). Twintig dagen later kwamen zij nog een tweede keer langs met de melding dat het serieus was en de taliban je zelf zou komen halen indien je je niet zou aanbieden (CGVS p. 19). Na vertrek kwam je nog te weten dat er twee brieven gestuurd werden (CGVS p. 14, 15). Er kan niet worden ingezien dat je je eigen dorpsouderen die de boodschap van de taliban meermaals kwamen overbrengen niet zou kennen en aldus zou bestempelen als "een onbekende" bij de DVZ, dat je hun tweede bezoek geheel onvermeld liet en dat je deze gebeurtenissen bij de DVZ acht dagen voor je vertrek situeerde terwijl je bij het CGVS zei dat er tussen het eerste en tweede bezoek van de dorpsouderen een twintigtal dagen verstreken. Er moet dan ook geconcludeerd worden dat je doorheen je verklaringen met de Belgische asielinstanties je verklaringen aanpast en zaken toevoegt. Zulks kan niet ernstig genomen worden en zet ernstige vraagtekens bij je verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij doorheen zijn gesprekken met de Belgische asieldiensten eenduidige verklaringen kan afleggen. De vaststelling dat jij dit niet doet, zet je verzoek om internationale bescherming op losse schroeven.

Wat er ook van zij, moet er op gewezen worden dat het gedrag dat je jezelf en de taliban toeschrijft dermate onwaarschijnlijk is dat de geloofwaardigheid van jouw verklaringen persoonlijke problemen te hebben ondervonden met de taliban, danig op de helling komt te staan. Zo kan er niet ingezien worden dat de taliban zich tot drie maanden geleden, ongeveer twee en een half jaar na de feiten dus, zouden inspannen jegens iemand die bij toeval een bembom ontdekte (CGVS p. 12, 16, 17). Naast het gegeven dat het achterlaten van een bom langs de weg het risico met zich meeneemt dat het ontdekt kan worden (CGVS p. 19), zeker aangezien je verklaarde dat het om een vat ging met vastgeplakte kabels waaruit jij, een minderjarige, direct kon afleiden dat het om een bom ging (CGVS, p. 16), moet er eveneens op gewezen worden dat jij zelf geen enkele formele stap nam om de bom te laten verwijderen (CGVS p. 16, 17). Een dorpeling belde immers de politie, met wie je zelf niet sprak (CGVS p. 16, 17). De acties van de taliban ongeveer twee en een half jaar na de feiten staan in schril contrast met hun gebrek aan daadkracht toen jij nog in Afghanistan verbleef. Je stelt immers zelf dat ze kort op de bal speelden wanneer mensen te laat buiten liepen en ze bij gelegenheid ook mensen meenamen uit je dorp om hardhandig aan te pakken (CGVS p. 9, 11). Nadat je de eerste oproep via de dorpsouderen in de wind sloeg, reageerden de taliban nog steeds niet persoonlijk maar lieten ze de dorpsouderen een tweede bezoek brengen twintig dagen later (CGVS, p. 19). Op deze manier lieten ze je heel wat ruimte om weg te vluchten, hetgeen je ook deed. Kennelijk bleek je niet onder de indruk van voorgaande, hoewel je weet had van een dorpeling die er zich gaan melden is maar nooit terugkeerde (CGVS p. 12). Je ging immers de volgende dag gewoon weer werken (CGVS p. 18). Dat je dacht dat het mogelijks een grap was (CGVS p. 18), kan bezwarend ernstig genoemd worden in de door jou geschetste context van jouw regio. Je schrijft de taliban immers zelf een genadeloos karakter toe en stelt zelf dat jouw vader niet wilde dat je in de winkel ging werken (CGVS p. 9, 11, 12). Dat hij je gewoon jouw gang liet gaan, is dan ook evenmin ernstig binnen de door jou voorgestelde situatie.

Voorts kan er niet begrepen worden dat je in de twintig dagen die volgde gewoon jouw gang kon gaan (CGVS p. 19), hoewel je duidelijke instructies had gekregen van de taliban. Gelet op het genadeloze karakter dat je hen toeschrijft, kan er geenszins ingezien worden dat zij zoveel geduld met jou zouden hebben. In het licht van jouw beweringen omtrent hun bom alsook jouw these dat zij jou hadden opgeroepen om bij hen te verschijnen is het zeer merkwaardig dat ze twintig dagen lang niets ondernamen en jou met rust lieten. Zelf heb je hier evenmin een verklaring voor (CGVS p. 20). Dat de taliban na deze periode nog steeds slechts de dorpsouderen stuurden om jou opnieuw uit te nodigen (CGVS p. 19),

frappeert wederom. Gelet op de lange tijd waarin je hun wensen klaarblijkelijk naast je neerlegde, kan er immers verwacht worden dat ze jou deze keer niet de kans zouden geven om hun orders te negeren. Voorgaande doet het geloof in je verklaringen dan ook verder afbrokkelen. Zo ook het gegeven dat je nog drie dagen thuis bleef, ondanks het gegeven dat de dorpsouderen zeiden dat de boodschap serieus was en jullie inzagen hoe ernstig de situatie was (CGVS p. 19). Dat je maternale oom nog moest langskomen om de situatie te bespreken en af te wegen of je al of niet naar de rechtbank moest gaan (CGVS p. 19), kan evenmin begrepen worden. Indien er effectief sprake was van een imminente dreiging, kan er verwacht worden dat jouw familie je zo snel mogelijk in veiligheid zou willen brengen. Door je thuis te laten en nog een en ander af te wegen, lopen ze immers het risico dat de taliban komen aanbellen aan je deur. Overigens had je familie reeds weet van iemand die zich ging aanbieden bij hen maar nooit terugkeerde (CGVS p. 12). Bijgevolg kan er niet ingezien worden dat je aanmelding nog een voorwerp van discussie zou vormen. Het geheel van voorgaand omschreven gedrag staat haaks op wat er verwacht kan worden van de taliban en van iemand in jouw situatie. Het mag dan ook niet verbazen dat deze bevindingen danig afbreuk doen aan het geloof in je verklaringen.

Waar de door jou omschreven houding tijdens je aanwezigheid in Afghanistan het geloof in je verklaringen afbreekt, overtuigen je verklaringen aangaande de periode na je vertrek evenmin. Zo blijken de taliban zelfs na je tweede weigering om op te dagen bij hen, geen enkele ernstige stap genomen te hebben om je bij de kraag te vatten (CGVS p. 15). Kennelijk beperkten zij zich tot het sturen van enkele brieven waarin je wederom werd gevraagd om te verschijnen (CGVS p. 15). Ook nu maakte de taliban kennelijk geen aanstalten om jouw familie op te zoeken (CGVS p. 15). Zelfs nadat je een eerste brief kreeg en je hun orders dus al voor de derde keer had genegeerd, beperkten ze zich wederom tot het sturen van een brief om jou uit te nodigen naar hun commissie, zo stel je (CGVS p. 15). Nochtans hadden de dorpsouderen bij hun tweede bezoek reeds gesteld dat de taliban jou zelf zouden komen halen als je je niet zou aanmelden. Dat ze zich ook nu louter zouden beperken tot het versturen van enkele brieven, is geenszins ernstig te noemen. Zo ook jouw these dat wanneer de taliban wel persoonlijk tot aan jouw deur kwamen, zich wederom beperkten tot een algemene vraag om je te komen aanbieden (CGVS p. 16). Het valt hierbij overigens op dat hoewel ze ook jouw vader opriepen in hun dreigbrieven, zij evenwel nalieten hem mee te nemen (CGVS p. 12, 16). Dat zij vrede namen met het excuus van je vader dat hij te ziek was (CGVS p. 12), is weinig overtuigend in de hierboven reeds aangehaalde door jou geschetste context van de taliban in jouw regio. Er kan immers verwacht worden dat zulks geen obstakel hoeft te zijn voor hen.

Voorts moet vastgesteld worden dat je ouders, broers en zus tot heden nog altijd in je ouderlijk huis in Barou verblijven (CGVS p. 8) en kennelijk niet gebukt gaan onder enige dreiging van de taliban. Zo blijkt je ene broer aan de slag te zijn gegaan als kleermaker en gaan je andere broers naar school (CGVS p. 7). Indien de taliban het effectief op jou en je vader gemunt hadden, kan er verwacht worden dat je naaste familieleden enige poging ondernomen zouden hebben om zich elders te vestigen. Het gegeven dat zij hun leven gewoon verderzetten zonder dat iemand van de familie ooit advies vroeg bij de dorpsouderen (CGVS, p. 20), breekt het geloof in de door jou verklaarde problemen met de taliban dan ook verder af.

Naast het weinig geloofwaardige gedrag dat je omschrijft, valt het ook op dat jouw kennis ter zake pover is. Zo valt je gebrek aan kennis over de taliban in je dorp op. Je benoemt weliswaar een man die je als leider van de groepering in jouw omgeving aanduidt (CGVS p. 9, 10) maar slaagt er niet in enige informatie over de man te verschaffen (CGVS p. 9, 10). Zulks kan evenwel verwacht worden indien deze man daadwerkelijk de plak zwaaide in jouw dorp. Niet in het minst wanneer jij systematisch door de groepering werd lastiggevalen, zij al jarenlang in jouw omgeving opereerden, zij de reden vormden waarom jij het land diende te verlaten en je actueel vervolging zou vrezen door hen. Ook over de beruchte rechtbank van de taliban, waar jij voor werd opgeroepen, blijkt je kennis onbestaande (CGVS p. 12). Zo kan je niet vertellen wat de taak van de plek is, noch waar deze gelegen zou zijn. Nochtans kan er verwacht worden dat je hier een woordje over kan vertellen daar je zelf werd opgevorderd om je aldaar te gaan aanbieden. Voorts valt het op dat je er niet in slaagt om de bom waarmee je stelt geconfronteerd te zijn, deugdelijk te omschrijven. Je verwijst naar een vat, pleisters/plakband en veel kabels maar slaagt er voor het overige niet in enige gedetailleerde omschrijving te geven van de bom (CGVS p. 16, 17). Dit kan evenwel verwacht worden van iemand die stelt onmiddellijk een bom herkend te hebben (CGVS p. 16). Voorgaande vaststellingen aangaande je gebrek aan kennis en het uitblijven van enige doorleefde verklaring terzake, brokkelt het geloof dat jij in Afghanistan in de problemen bent gekomen met de taliban verder af.

Waar je het geloof in je problemen ondermijnt met het door jou omschreven gedrag en je beperkte kennis terzake, moet ook je gebrek aan interesse in je eigen problemen belicht worden. Zo blijk je niet eens geïnformeerd te hebben naar eventuele stappen die je familie ondernomen heeft om je problemen van de baan te krijgen (CGVS p. 20), hetgeen frappant mag heten in het licht van je vermeende problemen. Ook

blijk je niet te weten hoeveel keren de taliban langskwamen bij jouw familie (CGVS p. 12), noch kan je vertellen hoeveel tijd er zat tussen ontvangst van de eerste en de tweede dreigbrief (CGVS p. 15). Dat laatste is zeer opmerkelijk daar je deze stukken wel zelf neerlegt en er verwacht kan worden dat je goed op de hoogte bent van de dreigementen die aan jou geuit werden. Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij zich in het kader van zijn eigen problemen terdege informeert. De vaststelling dat je eerder op de vlakte blijft en je je amper informeerde over de verdere afwikkeling van jouw problemen in Afghanistan na jouw vertrek, doet verder afbreuk aan het geloof in je vrees.

Ten overvloede moet opgemerkt worden dat je bij je registratie verklaarde dat de taliban iets wilden opblazen en iemand hen bespioneerde (registratie niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 19/10/2021, p. 3) waarop jij beschuldigd werd van spionage (registratie, p. 3) zonder melding te maken van je eigen betrokkenheid bij de gebeurtenissen. Indien je werkelijk zelf getuige was van de bembom en hiervan aangifte deed, mag verwacht worden dat je dit zou vermelden. De vaststelling dat je dit niet deed, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je uiteindelijke versie van de gebeurtenissen.

Uit het geheel dat voorafgaat moet besloten worden dat je er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat jij in Afghanistan door de taliban gevisieerd werd ten gevolge van een bom die je langs de weg vond.

Jouw advocaat maakte naar aanleiding van het kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud dat je aanvraag (cf. artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet) (CGVS p. 3), op 2 februari 2023 zijn opmerkingen over. Hoewel zijn conclusies geen opmerkingen over het persoonlijk onderhoud bevatten, stelt hij dat jij eenduidige en coherente verklaringen hebt afgelegd en steeds de waarheid hebt verteld. In bovenstaande werd reeds uitvoerig uiteengezet dat je er niet in geslaagd bent te overtuigen met geloofwaardige verklaringen. De loutere bewering van jouw advocaat dat dit wel het geval zou zijn (opmerkingen advocaat, p. 1, 2, 3), kan geen nieuw licht op deze vaststelling laten schijnen. Niet in het minst daar hij zich louter beperkt tot een algemene bewering zonder hiertoe in te gaan op jouw concrete verklaringen. Een blote bewering zoals voorgenoemde volstaat niet om in concreto aan te tonen dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om door de taliban vermoord te worden. Wat betreft jouw advocaat zijn opmerkingen aangaande hypothetische tegenstrijdigheden en incoherenties die niet zwaarwichtig genoeg zouden zijn of geenszins de kern van jouw relaas kunnen raken (opmerkingen advocaat, p. 3), moet er op gewezen worden dat een dergelijke algemene verwijzing zonder ook maar enige poging te ondernemen om concreet in te gaan op jouw persoonlijke verklaringen niet ernstig is en geen enkele invloed heeft op de bovenstaande vaststellingen. Sterker nog, uit geen enkel punt in de opmerkingen van jouw advocaat blijkt dat deze jouw persoonlijke situatie betreffen.

Wat betreft de stelling van jouw advocaat dat jij en je familie je niet hebben geschikt naar de eisen van de taliban waardoor de organisatie jou zou zien als spion of verrader (opmerkingen advocaat, p. 4), moet worden benadrukt dat uit bovenstaande vaststellingen gebleken is dat jouw asielmotieven niet geloofwaardig werden bevonden. Bijgevolg kan er niet worden ingezien op basis van welke bevinding jouw advocaat tot voorgenoemde conclusie komt. Ook bij zijn these dat jij tot een groep van jonge 'verwesterde' Afghanen zou behoren (opmerkingen advocaat, p. 5), beperkt hij zich tot een blote bewering die hij met geen enkel concreet element staft. Zelf maakte je evenmin gewag van zulks. Er werd je overigens nog specifiek gevraagd naar andere mogelijke redenen waarom jij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan (CGVS p. 20), waartoe je louter verwees naar je relaas. Opnieuw is het hoogst opmerkelijk dat jouw advocaat geen enkel element aanhaalt waarom er in jouw persoonlijke situatie sprake zou kunnen zijn van (al dan niet gepercipieerde) verwestering maar louter algemene (verouderde) informatie aanhaalt. Waar je advocaat stelt dat Afghanistan onder de controle staat van de taliban en dit geen plaats is voor een jongeman die nogal verwesterd is (CGVS 2 p. 23), moet er op gewezen worden dat hij nalaat of hij hiermee doelt op jou en op welke wijze er dan sprake zou zijn van verwestering. Hoe dan ook blijf jij zelf ook niets te kunnen vertellen over zulks fenomeen (CGVS 2 p. 23). Je verwijst naar verschillen tussen België en Afghanistan en schuift de vrijheid en je school specifiek naar voren als elementen die danig verschillen met Afghanistan (CGVS 2 p. 23). Concreet stel je dat je in Afghanistan niet naar buiten kon omdat er altijd iets kon gebeuren. Uit bovenstaande argumentatie is echter gebleken dat er geen geloof gehecht kan worden aan je problemen en er bijgevolg niet ingezien kan worden in welke mate jij beperkt zou zijn tot de vier muren van je ouderlijk huis. Verder verwijst je nog naar het belang van studeren en onderstreept je je concrete interesse in elektriciteit en geneeskunde (CGVS 2 p. 23). Ook hier kan er niet ingezien worden op welke wijze het belang van studeren in jouw persoonlijke situatie als een element van verwestering kan gezien worden. Niets staat je in de weg om je aspiraties te volgen binnen de Afgaanse samenleving, zeker gezien je broers volgens jou ook naar school gaan in Afghanistan (CGVS, p. 7).

Jij en je advocaat laten dan ook na in concreto aan te tonen dat jij dermate verwesterd zou zijn dat jij je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat jij geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat je bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van jouw verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Uit jouw loutere verblijf in België geenszins kan worden afgeleid dat je bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, jouw familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als verwesterd zal worden gepercipieerd en gevisieerd. Er kan bijgevolg van jou verwacht worden, in tegenstelling tot de these van jouw advocaat (Opmerkingen advocaat, p. 8, 9), dat je je bij terugkeer naar Afghanistan kan aanpassen aan de geldende normen en regels. Dient verder aangestipt te worden dat het Vluchtelingenverdrag niet inhoudt dat een in het gastland door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl, als hier bij jou al enigszins sprake van zou zijn, zonder meer aanleiding geeft tot de verlening van internationale bescherming. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en/of dat bijvoorbeeld onderwijs en/of andere niet op eenzelfde manier of niveau voorhanden zijn als in het gastland, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Nergens in je verklaringen haal je concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot veertien- à vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je in Afghanistan reeds enkele jaren aan de slag geweest te zijn als kleermaker (CGVS p. 5) en blijf je ook nog in contact te staan met je familie in Afghanistan (CGVS p. 9, 14). Voorts ga je in België voornamelijk om met Afghanen (CGVS p. 5, 7, 8). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat je een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easO/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter

door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen datje louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of jouw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Je advocaat stelt echter dat jij wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bepaald in bovengenoemde wet. Hij laat echter na toe te lichten op basis van welke concrete elementen in jouw hoofde, hij tot die conclusie komt. Hij verwijst in zijn schrijven louter naar gedateerde informatie, die bovenstaande (recentere) veiligheidsanalyse niet ombuigt. Bijgevolg laten jij en je advocaat na bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden datje een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan datje bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Je taskara kan hoogstens je verklaringen aangaande je identiteit en nationaliteit staven, dewelke niet ter discussie staan in de huidige beslissing. De dreigbrieven van de taliban kunnen niet overtuigen. In dit kader moet er verwezen worden naar de objectieve informatie (toegevoegd aan je dossier) waaruit blijkt dat dit soort stukken vaak vervalst wordt en tevens via het illegale circuit vlot te verkrijgen zijn. Los van voorgaande moet er bijkomend benadrukt worden dat stukken slechts het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, quod non in casu. De brief van je oom, gericht aan de dorpsouderen, heeft duidelijk een gesolliciteerd karakter, waardoor de bewijswaarde van het stuk zeer relatief is en er ook hier gewezen moet worden op je ongeloofwaardige verklaringen. De briefomslag toont louter aan dat je post hebt ontvangen uit Afghanistan. De conclusies van je advocaat werden reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet aanvoert.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een op 18 november 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken:

- een evaluatiefiche die hij heeft ontvangen in het kader van zijn studentenjob bij Bellewaerde (stuk 1);
- drie foto's van op school (stukken 2, 3 en 4);
- een "verslag school functioneren" (stuk 5);
- verklaringen van een administratief medewerker in zijn OKAN school (stuk 6), van zijn leerkracht (stuk 7), van zijn leerlingenbegeleider (stuk 9) en van zijn klastitularis en drie foto's (stuk 10);
- een aantal rapporten die hij heeft ontvangen tijdens het schooljaar 2022-23 (stuk 8).

2.2.3. Op 20 november 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van

augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023.

2.2.4. Bij een op 24 november 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet verklaringen van een vrijwilliger (stuk 11), van zijn voormalige begeleider (stuk 12), van zijn monitoren (stuk 13), van zijn vriendin (stuk 14), van de broer van zijn vriendin (stuk 15), van zijn beste vriend (stuk 16) en van twee andere vrienden (stuk 17) als nieuwe stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij in Afghanistan door de taliban gevisieerd werd omdat hij een bom langs de weg vond en de algemene beweringen en verwijzingen van zijn advocaat in zijn opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud geen enkele invloed hebben op deze vaststelling, omdat (B) de these dat hij tot een groep van jonge ‘verwesterde’ Afghanen zou behoren een blote bewering is die met geen enkel concreet element wordt gestaafd, er niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (E) de documenten die hij neerlegt deze appreciatie niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban nadat hij een vat met explosieven langs de weg opmerkte en de dorpelingen in de bazaar erover had verteld. Hij vreest bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden.

Daarnaast wijzen verzoekers advocaten er in hun conclusie op dat verzoeker een risicoprofiel heeft omdat hij beschouwd dient te worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten', nr. 6). Ook in zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij behoort tot deze groep. Hij betoogt dat gepercipieerde verwestering ervoor zorgt dat men na terugkeer in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd en dat jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit. Doordat jonge verwesterde Afghanen bij terugkeer worden gezien als 'besmet' en als een mislukking, lopen zij het risico slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap. Afghanen die zich identificeren met westerse waarden kunnen het doelwit zijn van opstandelingengroepen omdat zij kunnen worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezinnd of als spionnen, aldus verzoeker. Daarnaast werpt verzoeker op dat het risico op vervolging voor verwesterde Afghaanse onderdanen die voor langere tijd in het buitenland verblijven zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter is nu de taliban de macht hebben overgenomen, gelet op de strikte interpretatie van de *sharia*. Tot slot meent verzoeker dat het duidelijk is dat hij zich, gelet op zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij uit een conservatief milieu in de provincie Nangarhar afkomstig is, in een kwetsbare positie bevindt. De stukken die hij bij zijn aanvullende nota's voegt hebben tevens betrekking op zijn (vermeende) nood aan internationale bescherming omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit laatste betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in

de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij eind oktober 2005 werd geboren (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, Fiche ‘Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling’). Deze verklaring wordt niet betwist, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker ongeveer 14 à 15 jaar was toen hij Afghanistan eind 2020 verliet (*ibid.*, ‘verklaring DVZ’, nr. 33) en net geen 16 jaar toen hij op 18 oktober 2021 in België aankwam. Op 19 oktober 2021 diende hij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Er werd hem, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen. Sindsdien verblijft hij onafgebroken op het Belgische grondgebied. Hij bevindt zich aldus drie jaar buiten Afghanistan en verblijft momenteel twee jaar in België. Heden is verzoeker 18 jaar. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en zijn verklaringen ter terechtzitting blijkt onder meer dat hij onderwijs volgt, een studentenjob heeft, de Nederlandse taal spreekt, een divers netwerk heeft uitgebouwd en dat hij zich openstelt voor de Belgische en westerse cultuur.

Verzoeker wordt in de verschillende verklaringen die hij bij zijn aanvullende nota’s voegt beschreven als iemand die heel open en benieuwd is naar de leefwereld van anderen, die vooruit wil en wil bijleren over het leven in België, die deel wil uitmaken van de leefwereld en de identiteit van de jongeren hier en die er alles aan doet om zijn plaats te vinden binnen deze maatschappij en om hier een eigen leven op te bouwen (aanvullende nota verzoeker van 18 november 2023, stuk 9, en aanvullende nota verzoeker van 24 november 2023, stukken 12 en 13).

Uit deze verklaringen blijkt verder dat verzoeker in het schooljaar 2022-23 school liep in een erg diverse, heterogene klas voor leerlingen met een traaglerend profiel van het onthaalonderwijs voor anderstalige kinderen (OKAN) (aanvullende nota verzoeker van 18 november 2023, stukken 2-4 en 6-10). Hoewel het

aanleren van Nederlands niet altijd gemakkelijk verliep – hij heeft in Afghanistan nooit school gelopen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) – zou verzoeker zich, door zijn grote inzet, op heden goed in het Nederlands kunnen uitdrukken (aanvullende nota verzoeker van 18 november 2023, stukken 5-8 en 10). In dit verband geeft zijn voormalige klastitularis aan dat verzoeker heel erg gefocust was om Nederlands te leren en dat hij bijvoorbeeld aangaf dat hij liever geen leerlingen met dezelfde moedertaal als hem in de klas wilde (*ibid.*, stuk 10). Ook ter terechtzitting spreekt verzoeker Nederlands. Nadat hij een positieve stage volgde, zou verzoeker dit schooljaar in het buitengewoon secundair onderwijs zijn gestart met de opleiding '(groot)keuken-medewerker' (*ibid.*, stukken 5 en 10, en aanvullende nota verzoeker van 24 november 2023, stuk 12).

Verzoeker werkt daarnaast tijdens vakantieperiodes en weekends als student in het pretpark Bellewaerde (aanvullende nota verzoeker van 18 november 2023, stukken 1, 5 en 10, en aanvullende nota verzoeker van 24 november 2023, stuk 12). Hij zou er vlot omgaan met zijn collega's en zijn beheersing van het Nederlands er nog hebben verbeterd (aanvullende nota verzoeker van 18 november 2023, stuk 1).

Verder blijkt dat verzoeker veel moeite doet om een uitgebreid en divers netwerk uit te bouwen van vrienden en vriendinnen van verschillende nationaliteiten (aanvullende nota verzoeker van 24 november 2023, stuk 13). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat hij een paar Oekraïense en Marokkaanse vrienden heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Uit de door hem neergelegde stukken blijkt voorts dat hij een Belgische vriendin heeft en dat hij ook bevriend is met haar broer (aanvullende nota verzoeker van 24 november 2023, stukken 14 en 15). Ook zou hij bevriend zijn met een Belgisch meisje en een jongeman van Palestijnse herkomst (*ibid.*, stukken 16 en 17). Hij zou daarnaast sinds twee jaar geregeld afspreken met een (Belgische) vrijwilliger die actief is bij het opvangcentrum waar hij verblijft. Zij zouden recent samen met vrienden van deze vrijwilliger zijn gaan *poolen* (*ibid.*, stuk 11). Uit de neergelegde stukken blijkt ook dat verzoeker contact blijft onderhouden met voormalige leerkrachten en monitoren (aanvullende nota verzoeker van 18 november 2023, stuk 10, en aanvullende nota verzoeker van 24 november 2023, stuk 13). Zijn voormalige begeleider geeft voorts aan dat verzoeker het altijd leuk vindt om vrienden te maken met personen van verschillende nationaliteiten of achtergronden en dat hij trots zijn nieuwe vrienden kwam tonen op zijn gsm. Verzoeker zou ook hebben aangegeven dat hij blij was dat hij niet enkel Afghaanse vrienden heeft (aanvullende nota verzoeker van 24 november 2023, stuk 12).

Verder speelt verzoeker in zijn vrije tijd cricket en basketbal en gaat hij naar de fitness (aanvullende nota verzoeker van 18 november 2023, stuk 5). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf hij ook aan actief te zijn op *Facebook*, *TikTok* en *Instagram* en dat hij *WhatsApp* gebruikt (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11).

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan, eind 2020, al deels gevormd was naar de Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn adolescentie – een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, aangezien deze als vormende jaren kunnen worden beschouwd – in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, zelfs onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Alhoewel verzoeker nog maar twee jaar in België verblijft, geven de bijgebrachte documenten aan dat hij zich – als adolescent – integreert in de Belgische samenleving en dat hij noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt, is het niet ondenkbaar dat zijn deelname aan de Belgische samenleving via onder meer onderwijs en zijn studentenjob – waarbij hij zich ook één van de landstalen eigen maakt – een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico verhoogt dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen. Er moet hierbij bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken.

Voorts blijkt dat het contact met verzoekers familie in Afghanistan heel erg moeilijk verloopt en dat het niet horen van zijn familie heel zwaar woog op verzoekers gemoedstoestand (aanvullende nota verzoeker van 24 november 2023, stuk 12). Verzoeker zou sinds dit schooljaar op eigen vraag zijn ingestapt in een traject met Solentra waar hij sessies traumapsychologie volgt. Hij zou dit als zeer positief ervaren en zou gemotiveerd zijn om deze sessies te volgen (aanvullende nota verzoeker van 18 november 2023, stuk 5).

Gelet op het voorgaande acht de Raad het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer nu deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid, maar door de taliban, de huidige *de facto* overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk werden verstrengd.

Er wordt ten slotte niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Barou, gelegen in het district Rodat in de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies (COI Focus "*Afghanistan. Veiligheids-incidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, p. 5). Uit de landeninformatie blijkt tevens dat in de provincie Nangarhar, naast de taliban en daaraan gelieerde buitenlandse groeperingen zoals *Tehrik-e taliban Pakistan*, ook *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) zeer sterk aanwezig is en recentelijk ook het Haqqani-netwerk. De sterke aanwezigheid van deze groeperingen in de provincie Nangarhar kan worden beschouwd als een risicoverhogende factor voor verzoeker. Dit heeft tot gevolg dat hij ook onder de aandacht zou kunnen komen van ISKP, een salafistisch-jihadistische groepering die een afkeer heeft voor alles wat 'westers' is (EUAA, "*Afghanistan: security situation*", augustus 2022, p. 156-162; EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 136-138).

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban (of van andere groeperingen zoals ISKP) zal komen te staan.

Gelet op het geheel dat voorafgaat, en meer specifiek verzoekers jonge leeftijd, mentale toestand, verblijf in België en herkomst uit de provincie Nangarhar, cumulatief beoordeeld, gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 145-149).

2.3.4. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. De voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN